தேவன் நம்முடைய பிதாவாக இருப்பது எப்படி?

தேவனுடைய மிக முக்கியமான சாராம்சமே pneuma *என்பதாக உள்ளது, இதன் அர்த்தம் "ஆவி" என்பதாகும். "ஆவி" என்பது கிரேக்க மொழியில் பால்வேறுபாடற்ற சொல் ஆகும், இது அச்சொல்லானது ஆணையோ அல்லது பெண்ணையோ வெளிப்படையாகக் குறிப்பதில்லை என்று அர்த்தப்படுகின்றது. நாம், "pneumatiயில் அல்லது 'ஆவியில்' (பால்வேறுபாடின்றி) தொழுது கொள்ள வேண்டும்" என்று இயேசு கூறினார் (யோவா. 4:24). இது ஞானஸ்நானம் பெற்றவர்களைப் பற்றிய பவுலின் மாபெரும் உறுதிப்பாட்டை நமக்கு நினைவூட்டுகின்றது: "யூதனென்றும் கிரேக்கனென்றுமில்ல, அடிமையென்றும் சுயாதீனனென்று மில்லை, ஆணென்றும் பெண்ணென்றுமில்லை; நீங்களெல்லாரும் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் ஒன்றாயிருக்கிறீர்கள்" (கலா. 3:28).*

பால் வேறுபாட்டை - அதாவது ஆண் மற்றும் பெண் என்பதை - உள்ளடக்காமல் பால் பற்றிப் பேசுவது என்பது சற்று வினோதமாகக் காணப்படலாம். இருப்பினும், கிரேக்க மொழி உட்பட பல மொழிகளில் இது பொதுவானதாகவே இருக்கின்றது.

பிறகு எப்படி நாம் தேவனை நம்முடைய பிதா என்று குறிப்பிடு கின்றோம்? இதற்கான பதிலானது இரு எண்ண மூலங்களில் உள்ளது.

நித்தியமான ஒரு பிதா

நாம், தேவத்துவத்தினுள் இருக்கின்ற உள்ளான உறவுகளுக்கு நேரடியாகச் செல்லுகின்றோம். இவ்விடத்தில் தேவனுடைய இன்றியமை யாத இயல்பில் நாம் நமது கேள்விக்கு ஒரு பதிலைக் காண்கின்றோம். அவர் ஆவியைச் சாராம்சமாய்க் கொண்ட, மூன்று பேர் இணைந்த தேவனாக இருக்கின்றார், நித்தியமான தேவன், நித்தியமான பிதாவாகவும், நித்திய மான குமாரனாகவும், நித்தியமான ஆவியானவராகவும் இருக்கின்றனர். ஆகையால், தேவன் முதலாவதாக ஒரு பிதாவாகப் பேசப்படுகின்றார், ஏனென்றால் அவர் ஒரு பிதாவாக, தமது "ஒரே பேறான குமாரனுடன்" (யோவா. 3:16) நித்தியமான உறவுமுறை கொண்டுள்ளார். எப்பொழுதுமே, பிதாவாகிய தேவன், குமாரனாகிய தேவன் மற்றும் ஆவியானவராகிய தேவன் இருந்துள்ளனர். குமாரனாகிய தேவன் படைக்கப்பட்டவரல்ல. ஆவியானவராகிய தேவன், பிதாவாகிய தேவனிடத்திலிருந்து புறப்படுகின் றவராகவும், குமாரனாகிய தேவனால் அனுப்பப்படுகின்றவராகவும்

இருக்கின்றார் (யோவா. 15:26).

ஒரு பின் சந்ததியைப் "படைத்து - உற்பத்தி செய்ய" பெண் இணை ஒன்று நித்தியத்தில் தேவனுக்கு "தேவைப்பட்ட" சந்தர்ப்பம் என்று ஒன்று எப்பொழுதும் இருந்ததில்லை என்பதையே இது அர்த்தப்படுத்துகின்றது. இப்படிப்பட்ட ஒழுங்கற்ற கருத்துக்கள், பல தெய்வ வணக்கவியலிலும் மற்றும் புராணக் கதைகளிலும் வேர் கொண்டுள்ளன.[1] கானானியர்கள் மத்தியில் இனவிருத்திக்கென்றுள்ள கடவுள்களாகக் கருதப்பட்ட ஆண் மற்றும் பெண் தெய்வச் சிலைகள் பழைய ஏற்பாட்டில் பழித்துரைக்கப் பட்டு சட்டத்திற்கு விரோதமாக தாக்கப்பட்டுள்ளன.[2]

பிறகு, தேவனை பிதாவாகக் குறிப்பிடுதல் எவ்விதம் சாத்தியமாய் உள்ளது? அவர் தேவத்துவத்தின் ஆவிக்குரிய இயல்பில் நித்திய பிதாவாக இருப்பதால் நாம் அவ்விதம் செய்கின்றோம். சாராம்சத்தில் அவர் ஆவியாகவும், நபர்த்துவத்தில் அவர் பிதாவாகவும் இருக்கின்றார்.

சிருஷ்டிக்கும் ஒரு பிதா

தேவனுடைய பிதாத்துவத்தைப் பற்றிய கேள்வியை பரிசீலனை செய்ய நாம் எடுக்கும் இரண்டாவது இலக்கானது தேவத்துவத்தின் உள்ளான இயல்புக்கு வெளியே செல்லுகின்றது. நாம் தொடர்ந்து செயல்படுகையில், திரித்துவத்தில் தனிப்பட்ட நபர்கள் காணப்பட்டாலும், அவர்கள் செய்துள்ள அல்லது செய்து கொண்டிருக்கும் செயல்களில் அவர்களின் ஒருமைப்பாடு காணப்படுகின்றது என்பதை மனதில் கொண்டிருக்க வேண்டும். இந்தக் கருத்தைத் தெளிவு படுத்துவதற்கு மூன்று உதாரணங்கள் உதவுகின்றன. சிருஷ்டித்தல் என்பது முதலாவது உதாரணமாக உள்ளது (ஆதி. 1:1, 2; யோவா. 1:1-3; எபி. 1:1-3அ). அது தேவனுடைய முழுமைத்துவத்தின் - திரித்துவத்தின் - செயலாக உள்ளது. வெளிப்படுத்துதல் என்பது இரண்டாவது உதாரணமாக உள்ளது (கலா. 1:12; எபே. 3:2-6). அதுவும் கூட தேவனுடைய முழுமைத்துவத்தின் - திரித்துவத்தின் - செயலாக உள்ளது. பாவநிவாரணம் என்பது மூன்றாவது உதாரணமாக உள்ளது. இது தேவனுடைய முழுமைத்துவத்தின்/ திரித்துவத்தின் - செயல் இங்கும் காணப்படுகின்றது (எபி. 9:14; 10:3-10).

இன்னும் அதிக உதாரணங்கள் குறிப்பிடக் கூடியதாக இருக்கையில், இவைகள் தேவன் தமது எல்லா செயல்களிலும் "முற்றிலுமாக" ஈடுபட்டார் என்று விளக்கப்படுத்தப் போதுமானவைகளாய் உள்ளன. சிருஷ்டிப்பு, வெளிப்படுத்துதல் மற்றும் பாவநிவாரணம் ஆகியவற்றில் பிதாவாகிய தேவன் மட்டுமே தனித்து ஈடுபட்டிருந்ததில்லை, இந்தச் செயல்களில் இந்த நபர்களின் பணிப் பொறுப்புக்களுடைய தனிப்பட்ட தன்மையானது அவர்களின் செயல்களினுடைய ஒருமைப்பாட்டை ஒன்றுமற்றதாக்குவதில்லை, மாறாக அதை உயர்த்துகின்றன. உதாரணமாக, இரட்சிப்பின் முற்றான திட்டத்தில், பிதாவாகிய தேவன், குமாரனாகிய தேவனை உலகத்தின் பாவங்களுக்காக சிலுவையில் மரிக்கும்படி அனுப்பினார். இருப்பினும், பிதாவாகிய தேவன் சிலுவையில் மரிக்கவில்லை; அல்லது

அவர் சிலுவையில் பாடுபடவில்லை. பிதாவாகிய தேவன் குமாரனாகிய தேவனை நமக்காக மரிக்கும்படி அனுப்பினார். குமாரனுடைய அடக்கம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பிறகு அவருக்குச் சகல அதிகாரமும் வல்லமையும் கொடுத்த பிதா அவரை(குமாரனை)த் தமது வலது பாரிசத்திற்கு உயர்த்தினார் (மத். 28:18; யோவா. 3:16; அப். 2:23-33). தேவத்துவத்தின் இயல்பின் "உள்ளாக"வும், தேவத்துவத்தின் செயல்களில் "புறம்பாகவும்" நோக்கியபின் பிதாவாகிய தேவனைப் பற்றி நாம் என்ன முடிவு செய்கின்றோம்? அவர் பால்வகைத் தன்மையினாலோ அல்லது ஆண் தன்மையினாலோ நித்திய பிதாவாக இருப்பதில்லை, ஆனால் தெய்வீக இயல்பினாலேயே நித்திய பிதாவாக இருக்கின்றார். அவருடைய சிருஷ்டிப்புச் செயலானது முற்றிலும் பிதாவாகிய தேவனுடைய செயலாய் மட்டும் இராமல், தேவனுடைய முழுமைத்துவத்தின் செயலாக உள்ளது. எனவே ஏற்புடைமை - பங்கேற்றல் - என்பதினால் அவர் மனிதத்துவத்தின் விஷயங்கள் மற்றும் அடைவிடம் ஆகியவற்றில் தனிச் சிறந்த பணிப் பொறுப்பை ஏற்றுள்ளதை நாம் காண்கின்றோம்.

இந்த வெளிச்சத்தில், தேவனுக்கு "பிதா" என்ற சொற்றொடரானது பழங்காலத்தில் இருந்தவர்கள் இராணுவ வெறி கொண்டவர்களாய் இருந்தார்கள் என்பதற்குச் சான்றாயிருப்பதில்லை என்பது தெளிவு.[3] நாம் முன்பே கூறியபடி, விக்கிரகாராதனையும் பல தெய்வ வணக்கமும் கொண்டிருந்த சமூகங்கள் வழக்கமாகத் தங்கள் தெய்வங்களை ஆண்கள் மற்றும் பெண்களாகவே அறிந்துணர்ந்திருந்தனர். அவர்களின் இனப் பழக்கங்களில் பெரும்பான்மையானவை இல்லாவிட்டாலும் பல வழக்கங்கள் இனவிருத்திச் சடங்குகளாகவே இருந்தன. ஆண் தெய்வங்களும் அவைகளின் துணைகளும் காட்டுத்தனமான உணர்ச்சி வேகத்தில் கும்மாளமிட்டன. பழைய ஏற்பாடு மறுபடி மறுபடி காண்பிக்கின்றபடி, இந்தச் சடங்காச்சாரங்கள் இஸ்ரவேல் மக்களை அவ்வப்போது ஈர்த்து இழுத்தன. அவர்கள் தங்களைச் சுற்றியிருந்தவர்களிடம் கவனித்திருந்த தெளிவான வெளிக்காட்டுதல்களுடன் ஒப்பிடுகையில் அவர்களின் (இஸ்ரவேலர்களின்) தேவன் காணப்படாதவராகவும் கண்டிப்பானவராகவும் இருந்தார்.

ஆகையால், இஸ்ரவேலர்கள் தங்கள் தேவனை "பிதா" என்று அழைத்த பொழுது, அது எப்படியோ காலத்தின் போக்கை பிரதிபலித்தது என்று உரிமைகோருவது சரியானதாய் இருப்பதில்லை. அவர் ஒருவரே மெய்யான ஜீவனுள்ள தேவனாக இருக்கின்றார். "இஸ்ரவேலே, கேள்: நம்முடைய தேவனாகிய கர்த்தர் ஒருவரே கர்த்தர்'' (உபா. 6:4). பல தெய்வக் கோட்பாடோ அல்லது தாய்த் தெய்வமோ இருந்ததில்லை. நியாயப் பிரமாணத்தினால் இந்தத் தடைகள் அவர்கள் மீது நிர்ப்பந்தம் செய்யப் பட்டன. மற்ற நாடுகளின் மத நடைமுறைகள் ஆண் தெய்வங்களையும் பெண் தெய்வங்களையும் குறிப்பிட்டன, ஆனால் இஸ்ரவேலரின் வெளிப் படுத்தப்பட்ட மதமானது அவ்வாறு குறிப்பிட்டதில்லை. உண்மையில், எபிரெய வேதாகமம் முழுவதிலும் ''பெண் தெய்வம்'' என்பதற்குத் தனியானதொரு வார்த்தைகூட இருந்ததில்லை.[4] "பிதாவுக்குரிய அமைவு

கள்" உள்ளதென்று உரிமைகோருதலானது, தேவனை "தாய்" என்று அழைப் பதற்குப் பதில் ''தகப்பன்'' என்று அழைத்தலில் முடிவதற்குக் காரண மாயிற்று, இது வேதாகம ரீதியிலான மற்றும் வேதாகம ரீதியில் இல்லாத ஏராளமான சாட்சியத்தை எதிர்ப்பதாக உள்ளது. இந்த உரிமை கோருதலானது தேவனுடைய உண்மையான வெளிப்படுத்துதல் என்ற வகையில் வேதவசனத்தின் சரியான தன்மையையும் மறுக்கின்றது. கர்த்தர் கற்பித்த ஜெபமானது "நமது பிதாவுக்கு" ஏறெடுக்கப்படுகின்றது என்ற அடிப்படையில் தொடராமல் நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்று மக்கள் வாதிடுகையில், அது வேதாகமம் எழுதப்பட்ட காலங்களினுடைய தாயிராமல், நமது காலங்களின் கவலைக்குரிய ஒரு விளக்கமாய் உள்ளது.

உலகளாவிய ஒரு பிதா

நித்திய திரித்துவத்தின் நபர்களினுடைய உறவுமுறையில் தேவன் பிதாவாக இருத்தல் பற்றி நாம் ஏற்கனவே பேசியுள்ளோம். இப்பொழுது, தேவனைப் பிதா என்ற வகையில் நாம் கருதுகையில், நாம் தேவன் தம்முடைய மக்களுக்குத் தந்த விரிவான வரலாற்றுப்பூர்வமான வெளிப்படுத்துதலான வேதாகமத்தைத் திரும்பிப் பார்க்கின்றோம். இங்கு நாம் தேவன் பிதாவென்று மூன்று மாறுபட்ட வழிமுறைகளில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளார் என்பதை காண்கின்றோம். இவை யாவும் முக்கியமானவைகளாய் உள்ளன; இவை யாவும் தனிச் சிறப்புள்ளவை களாய் இருக்கின்றன.

தேவன் தமது சிருஷ்டித்தலின் வழி முறையினால் தேவன் உலகளாவிய பிதாவாய் இருக்கின்றார் என்பதை நாம் முதல் வழிமுறையில் கவனிக்கின்றோம். திரித்துவத்தின் மூன்று நபர்களுமே சிருஷ்டித்தலில் ஈடுபட்டனர் என்று நாம் கண்டுள்ளதால், சிருஷ்டிப்பில் பிதாவின் பணிப் பொறுப்பானது ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கவாறு வலியுறுத்தப்படுகின்றது என்று இப்பொழுது நமக்கு நினைவூட்டப்படுகின்றது. (அது போலவே, மீட்பின் வேலை முழுவதிலும் மூன்று நபர்களும் ஈடுபட்டனர், ஆனால் இரட்சகர் என்ற பணிப் பொறுப்பில் அவரது ஏற்புடைய தன்மையில் மட்டுமே நாம் தேவனுடைய குமாரன் இரட்சிப்பின் கிரயத்தைச் செலுத்தியதைக் காண் கின்றோம்.) தேவனுடைய சிருஷ்டிப்புடன் அவருக்குள்ள பிதா என்ற உறவுமுறையானது அவருடைய சிருஷ்டிக்கும் செயலால் எழுகின்றது. மனித இனமானது சிருஷ்டிப்பின் கிரீடமாகக் காணப்படுகின்றது, ஏனென்றால் தேவனுடைய சாயலும் தன்மையும் மனித இனத்தில்தான் ஊன்றப்பட்டுள்ளன (ஆதி. 1:26, 27).

தேவனுடைய சிருஷ்டித்தலின் பணியில் வெளிக்காட்டப்பட்ட வல்லமையானது அவரது சிருஷ்டிப்பு முழுவதற்கும் மேலான அவரது கர்த்தத்துவத்தை உறுதிப்படுத்துகின்றது. வேதாகமத்தின் பல வசனப் பகுதிகள் இந்த சிருஷ்டிகரான - பிதா மற்றும் வல்லமையுள்ள - கர்த்தர் என்ற இணைவைப் பிரதிபலிக்கின்றன. இவைகள் தேவனுக்கும் அவரது சிருஷ்டிப்புக்கும் இடையே உள்ள உலகளாவிய பிதாத்துவத்தின் நெருங்கிய

உறவை ஆணித்தரமாய் எடுத்துரைக்கின்றன:

> *தகப்பன் தன் பிள்ளைகளுக்கு இரங்குகிறதுபோல, கர்த்தர் தமக்குப் பயந்தவர்களுக்கு இரங்குகிறார். நம்முடைய உருவம் இன்னதென்று அவர் அறிவார்; நாம் மண்ணென்று நினைவுகூருகின்றார்.*
> *... கர்த்தர் வானங்களில் தமது சிங்காசனத்தை ஸ்தாபிக்கிறார்; அவருடைய ராஜரீகம் சர்வத்தையும் ஆளுகிறது (சங். 103:13, 14, 19).*

தேவன் தம்முடைய சிருஷ்டிப்பின் மீது ஆளுகை செலுத்துகையில் மனிதர்மீது கொண்டுள்ள தம் பரிவிரக்கத்தினால் பிதாவாய் இருக்கின்றார். தேவனுடைய உலகளாவிய பிதாத்துவமானது, அத்தேனே நகரின் எரோபேகஸின் கூட்டத்தில் பலதெய்வ வணக்க தத்துவவாதிகளிடத்தில் பவுல் ஆற்றிய உரையில் உணரப்பட்டது. அவர்களுடைய சொந்தக் கவிஞர்களில் ஒருவரே "நாம் அவருடைய சந்ததியாய் இருக்கின்றோம்" என்று கூறியதை அவர் (பவுல்) மேற்கோள் காட்டினார் (அப். 17:24-29, விசேஷமாய் 28ஐக் காணவும்). நாம் தேவனுடைய சந்ததியாரானால், அவர் நம்முடைய பிதாவாக இருக்கின்றார். இது எல்லா மக்களையும் குறிப்பதாக உள்ளது. இவ்விதமாக, சிருஷ்டித்தலினால் தேவன் ஒவ்வொருவருக்கும் உலகளாவிய பிதாவாக இருக்கின்றார்.

ஆதாமின் மரபைப் பற்றி வாசித்தல் என்பது ஆர்வத்திற்குரியதாக உள்ளது. "... தேவன் மனுஷனைச் சிருஷ்டித்த நாளிலே அவனைத் தேவ சாயாலாக உண்டாக்கினார். அவர்களை ஆணும் பெண்ணுமாகச் சிருஷ்டித்து, அவர்களை ஆசீர்வதித்து, அவர்களைச் சிருஷ்டித்த நாளிலே அவர்களுக்கு மனுஷர் என்று பேரிட்டார்" (ஆதி. 5:1ஆ, 2). இருப்பினும், புதிய ஏற்பாட்டில் இந்தப் படைப்பைப்பற்றி விவரிக்கப் பயன்படுத்தப் பட்ட மொழிநடையானது "ஆதாமின் குமாரன், ஆதாம் தேவனால் உண்டானவன்" (லூக். 3:38ஈ) என்று இயேசுவின் (பின்னோக்கிய) வம்சாவழியின் நிறைவுக் கூற்றில் காணப்படுகின்றது. ஆதாமை (மனிதனை) தேவன் படைத்த செயலானது ஒரு "பிதாவின்" பணிப்பொறுப்பாகக் காணப்படுகின்றது. ஆதி மனிதனின் பிதா என்ற வகையில் அவர் மனித இனம் முழுவதற்கும் பிதாவாக உள்ளார்.

தேர்வு செய்வதற்குரிய ஒரு பிதா

தேவன் தமது வாக்குத்தத்தம்/உடன்படிக்கையின் வழி முறையினால், தேர்வு செய்வதற்குரிய ஒரு பிதாவாகவும் இருக்கின்றார். மல்கியாவிலிருந்து வரும் வசனப் பகுதி யொன்று நமக்கு, சிருஷ்டிப்பினால் தேவன் உலகளாவிய பிதாவாயிருக்கிறார் என்பதிலிருந்து, வாக்குத்தத்தம்/உடன் படிக்கையினால் தேவன் தேர்வு செய்வதற்குரிய பிதாவாக இருக்கின்றார் என்ற சிந்தனையின் மாற்றுருவாக்கத்தைக் கொடுக்கின்றது. தேவன் மக்களுடன் தம்முடைய உடன்படிக்கையானது "ஜீவனும் சமாதானமும் உள்ளதாக" இருந்தது என்று கூறினார். மேலும் அவர், "நீங்கள் வழியில் இருந்து புறம்பே திரும்பி விட்டீர்கள்; ... நீங்கள் என்னுடைய வழியைக்

காத்துக் கொள்ளுவதில்லை'' என்றும் கூறினார். பிறகு மல்கியா, உலகளாவிய சத்தியத்தின் அடிப்படையில் யூதர்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தார். "நம்மெல்லாருக்கும் ஒரே பிதா இல்லையோ? ஒரே தேவன் நம்மைச் சிருஷ்டித்ததில்லையோ? நாம் நம்முடைய பிதாக்களின் உடன்படிக்கையைப் பரிசுத்தக் குலைச்சலாக்கி, அவனவன் தன்தன் சகோதரனுக்குத் துரோகம் பண்ணுவானேன்?"[5] (மல். 2:3-10). மேலான இரண்டு தத்துவங்களின்/கொள்கைகளின் அடிப்படையில் மல்கியா மக்களுடன் தர்க்கம் செய்தார்: தேவன் பிதாவாக உள்ளார், ஏனென்றால் அவரே சிருஷ்டித்தவர் ஆவார்; தேவன் இஸ்ரவேலின் பிதாவாக உள்ளார். ஏனென்றால் அவரது உடன்படிக்கை அவர்களுடன் இருந்தது.

வாக்குத்தத்தம்/உடன்படிக்கையின் வழிமுறையில் தேவன் தேர்வு செய்வதற்குரிய பிதாவாயிருத்தல் என்பது பழைய ஏற்பாட்டின் முக்கியமான ஆய்வுப் பொருளாக உள்ளது. முக்கியமான வளருதல் ஒன்று ஏற்படுவதை நாம் காண வேண்டும். சிருஷ்டித்தலின் வழிமுறையினால் உலகளாவிய பிதா என்ற வகையில், தேவன், பாவம் அவரிடத்தில் இருந்து மனிதனைப் பிரிக்காத வரையிலும் முழுமையான ஐக்கியம் கொண்டிருப்ப தற்கு மனிதனுக்குப் போதுமான அடிப்படைக் காரணங்கள் உடையவராய் இருந்தார். நாம் கண்டுள்ளபடி, ஆதாம் தனது தூய்மையான நிலையில் "தேவனுடைய ஒரு குமாரனாக'' இருந்தான். மனிதன் பாவம் செய்த பொழுது அவன் தேவனிடத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டான். அது முதல், வரலாறு முழுவதிலும், சிருஷ்டிப்பின் வழிமுறையின் மூலம் உலகளாவிய பிதா என்ற வகையில் தேவன் அவருடன் முழுமையான ஐக்கியம் கொள்வதற்குப் போதுமான அடிப்படைக் காரணங்களைப் பெற்றிருக்க வில்லை.

தேவனுடைய முதல் முயற்சியின் மூலமாக, ஆபிராம் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்கள் (ஆதி. 12:1-3) மற்றும் உடன்படிக்கை (ஆதி. 17:1, 2) ஆகியவற்றினால் உற்சாக மூட்டப்பட்டு அவரைச் சேவிப்பதற்கு அழைக்கப்பட்டார். அவருடைய மகன் ஈசாக்கும் அவருடைய பேரன் யாக்கோபும் (இஸ்ரவேல்) அவ்விதமாகவே இருந்தனர் (ஆதி. 26:2-5; 35:9-12). தேவனுடைய இந்தச் செயல்கள் பிதாவாகிய தேவனுடைய செயலா? ஆம், நிச்சயமாக அப்படியே உள்ளது. தேவன் சீனாய் மலையில் தொடங்கி தாம் மக்களுக்கு நியாயப்பிரமாணம் கொடுப்பதற்கு முன்னரே, இஸ்ரவேலைத் தமது மூத்த குமாரன் என்று ஒப்புக் கொண்டிருந்தார் (யாத். 4:22). தேவனால் அழைக்கப்பட்ட மக்கள் உடன்படிக்கைக்கு தங்களின் உண்மைத் தன்மையின் அடிப்படையில் தாங்கள் மற்ற எல்லா மக்களிலும் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்ததை அறிந்திருந்தார்கள் (யாத். 19:3-6).

காலங்கள் கடந்து செல்கையில், மக்கள் கானானுக்குள் நுழைந்தனர். அவர்கள் முன்னோடிகளாக நியாயாதிபதிகளைப் பெற்றிருந்தனர். கடைசியில், அரசத்துவம் நிலைநாட்டப்பட்டது. தாவீது, சாலொமோன் ஆகியோருடைய மின்னுகின்ற, பகட்டான மற்றும் வல்லமையான ஆளுகைகளின் நடுவிலும், தேவன் அவர்களுக்குத் தாம் பிதாவாயிருப்பதை

நினைவூட்டினார். தாவீதின் குமாரனைப் பற்றித் தேவன் தாவீதினிடத்தில், "... நான் அவனுக்குப் பிதாவாயிருப்பேன் அவன் எனக்குக் குமாரனாயிருப்பான் ..." (2 சாமு. 7:12-14; 1 நாளா. 28:4-7ஐக் காணவும்) என்று கூறினார். தாவீதின் அரசத்துவத்தின் மகிமையான காலம் உடன்படிக்கை மற்றும் தேவனைத் தாவீது தமது பிதாவாக ஒப்புக் கொண்டது ஆகியவை பற்றி சங்கீதக்காரர் தேவனைப் புகழ்ந்து பாடினார். தேவன் தாவீதுடன் தமக்குள் உறவைப் பற்றிக் கூறியதை அவர் பதிவு செய்தார்: "அவன் என்னை நோக்கி, 'நீர் என் பிதா, என் தேவன், என் இரட்சிப்பின் கன்மலை'யென்று சொல்லுவான். நான் அவனை எனக்கு முதற் பேறானவனும் ... ஆக்குவேன்" (சங். 89:24-29).

தேவன் தாம் தெரிந்து கொண்ட மக்களுடன் பிதா/பிள்ளைகள் உறவு கொண்டிருந்ததை தீர்க்கதரிசிகளில் பலர் வலியுறுத்தினர். இது மக்கள் தங்கள் பிதாவாகிய தேவனுக்கு விசுவாசமற்றவர்களாய் இருந்தபொழுது கண்டனம் தெரிவிக்கும் சொற்றோடர்களாகவே அடிக்கடி பயன்படுத்தப் பட்டன. தேவன் அவர்களை விடுவிக்க பெர்சிய அரசனாகிய கோரேஸைப் பயன்படுத்தும் முறைபற்றி, ஒருமுறை அவர்கள் முறையீடு செய்து, கேள்வி யெழுப்பிய பொழுது, "தகப்பனை நோக்கி, 'ஏன் ஜநிப்பித்தாய்?' என்றும் தாயை நோக்கி: 'ஏன் பெற்றாய்?' என்றும் சொல்லுகிறவனுக்கு ஐயோ" (ஏசா. 45:9-11) என்பதே ஏசாயாவின் மூலமாக அவரது கூர்மையான பதிலாக இருந்தது. (இதே காரணத்திற்காக பவுல் இந்த வேதவசனங்களை ரோமர் 7:14-24ல் பயன்படுத்தியது ஆர்வம் மிக்கதொரு விஷயம் ஆகும்).

தேவன் தமது மக்களுக்குத் தேர்வு செய்வதற்குரிய பிதாவாய் இருக்கிறார் என்ற உறவு முறையானது அவரது பகுதியில் கர்த்தத் துவத்தையும், அவர்களது பகுதியில் ஊழியத்தையும் கொண்டது என்பதை இந்த வசனப் பகுதிகள் காண்பிக்கின்றன. தேவனுடைய மக்கள் விக்கிரகாராதனைக்காரர்கள் ஆன பொழுது தமது மக்களைப் பற்றிய தேவனின் தெளிவான விலகுதலை இது கொண்டு வருகின்றது. "கட்டை யைப் பார்த்து, 'நீ என் தகப்பன்' என்றும்; கல்லைப் பார்த்து, 'நீ என்னைப் பெற்றாய்' என்றும்" (எரே. 2:26-28) அவர்கள் கூறிய பொழுது அது வெட்கக் கேடாக இருந்தது. அவரது சித்தத்திற்கு எதிரான அவர்களின் கலகமும் மற்றும் உண்மையற்ற தன்மையும் கனவீனமானதென்று பிதா என்ற வகையில் சேனைகளின் கர்த்தரால் விவரிக்கப்பட்டது, அவர்கள் தங்களின் எஜமானர் என்ற வகையில் அவரிடத்தில் பயந்திருந்ததில்லை (மல். 1:6).

தீர்க்கதரிசிகள், ஆபிரகாம், ஈசாக்கு மற்றும் யாக்கோபு போன்ற தங்களின் முன்னோர்களுக்கு மட்டுமே தேவன் தேவனாயிருந்தார் என்று முற்றாகக் கூறவில்லை. அவர் தாம் தேர்ந்து கொண்ட மக்களுக்கு எப்பொழுதுமே பிதாவாக, அவர்கள் சார்ந்திருக்கக் கூடிய ஜீவனுள்ள ஒரே தேவனாக இருக்கின்றார்: "தேவரீர் எங்கள் பிதாவாயிருக்கிறீர்; ஆபிரகாம் எங்களை அறியான், இஸ்ரவேலுக்கு நாங்கள் அறியப்பட்டவர்களுமல்ல; கர்த்தாவே, நீர் எங்கள் பிதாவும், எங்கள் மீட்பருமாயிருக்கிறீர்; இது பூர்வ கால முதல் உம்முடைய நாமம்" (ஏசா. 63:16). அவர்கள், "இப்பொழுதும் கர்த்தாவே, நீர் எங்களுடைய பிதா, நாங்கள் களிமண்; நீர் எங்களை

உருவாக்குகிறவர், நாங்கள் அனைவரும் உமது கரத்தின் கிரியை" (ஏசா. 64:8) என்று ஒத்துக் கொண்டார்கள்.

இஸ்ரவேலின் நிகழ்வு நிறைந்த வரலாற்றை பஞ்சம், கொள்ளை நோய், தண்டனை, கலகம், அடிமைத்தனம், விக்கிரகாராதனை, யுத்தம் முதலியவைகள் மிகவும் அடையாளப் படுத்தியிருந்த போதிலும், தேர்வு செய்வதற்குரிய பிதாவாகிய தேவன் தம்மை அவர்களின் பிதா என்று எப்பொழுதுமே ஒப்புக் கொண்டார் (எரே. 31:9ஈ). அவர் தமது வாக்குத்தத்தம்/உடன்படிக்கைக்கு உண்மையுள்ளவராய் நிலைத்திருந்து, தமது அன்பான பிள்ளைகளுக்குத் தொடர்ந்து மன்னிப்பின் கரத்தை நீட்டினார். பழைய ஏற்பாட்டில் மிகவும் கிளர்வூட்டும் வேத வசனப் பகுதிகள் ஒன்று, வழி தப்பித்திரிந்த தமது பிள்ளைகளின்மேல் தேவன் கொண்டிருந்த கைம்மாறு கருதாத அன்பை விவரிக்கின்றது:

> இஸ்ரவேல் இளைஞனாயிருந்தபோது நான் அவனை நேசித்தேன்; எகிப்திலிருந்து என்னுடைய குமாரனை வரவழைத்தேன். அவர்கள் தங்களை அழைக்கிறவர்களின் முகத்துக்கு விலகிப் போய்விட்டார்கள்; பாகால்களுக்குப் பலியிட்டு, விக்கிரகங்களுக்குத் தூபங்காட்டினார்கள். நான் எப்பிராயீமைக் கைபிடித்து நடக்கப் பழக்கினேன்; ஆனாலும் நான் தங்களைக் குணமாக்குகிறவரென்று அறியாமற் போனார்கள். மனுஷரைக் கட்டி இழுக்கிற அன்பின் கயிறுகளால் நான் அவர்களை இழுத்தேன், அவர்கள் கழுத்துகளின் மேல் இருந்த நுகத்தடியை எடுத்துப் போடுகிறவரைப்போல் இருந்து, அவர்கள் பட்சம் சாய்ந்து, அவர்களுக்கு ஆகாரங் கொடுத்தேன் (ஓசி. 11:1-4).

குறிப்புகள்

[1]Will Durant, *Our Oriental Heritage* (New York: Simon and Schuster, 1954), 60 ff,; Edith Hamilton, *Mythology* (New York: New American Library of World Literature [Mentor Book], 1959), 24-28.[2]யாத். 20:1-6; உபா. 23:17; நியா. 10:6-10; 1 இரா. 11:4, 5, 33; 2 இரா. 21:3; 23:13. அஸ்தரோத் என்பது பாகால்களின் பெண் துணையாகவே அடிக்கடி கருதப்பட்டது.[3]அதாவது, தேவனை "பிதா" என்று குறிப்பிடுவதானது ஆண்கள், பெண்களைக் காட்டிலும் மேலானவர்கள் என்ற தப்பெண்ணம் கொண்ட நம்பிக்கைக்கு அடிப்படையாக இருந்ததில்லை.[4]ஆங்கில மற்றும் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகளில் 1 இரா. 11:5, 33ல் "goddess"/"தேவி" என்ற சொற்றொடர் உள்ளது, ஆனால் அஸ்தரோத் என்பது சீதோனியர்களின் பெண் தெய்வமாக (இறைவி/தேவி) இருந்ததால் இது அடையாளப்படுத்தும் சந்தர்ப்பப் பொருளினால் மட்டுமே அமைந்துள்ளது. எபிரெய மொழியில் இவ்விடத்தில் அஸ்தரோத்தை அடையாளப்படுத்த "அவர்களின் தேவர்(கள்)" என்று அர்த்தப்படும் elohe என்ற வார்த்தை மட்டுமே உள்ளது, அது எடுத்துக்காட்டாக ஆதி. 26:24ல் உள்ளது போல எபிரெயர்களின் தேவனைக் குறித்த பொழுது பயன்பட்ட வார்த்தையே ஆகும். [5]For further comments, see Robert C. Dentan, "Malachi," in *The Interpreter's Bible,* vol. 6, ed. George Arthur Buttrick (Nashville: Abingdon, 1956), 1134.